

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skygebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682443760/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

hende med den store, tunge Guldkrone og det flagrende Gevandt, flyve paa sin Hest fra Bjerg til Bjerg, fra Klippe til Klippe, gennem Dale og Skove, saa at de høie Ege og Bøge styrte for Hestens Hov, og den vilde Bodo, bag efter, saa Ildfunkerne flyve fra Fjeldets Stene og lyse rundt om i Dalene. Nu er hun her ved Afgrunden, hun seer Dybet foran sig, hvor Floden bruser skummende frem over Fjeldstykkerne, og dog synes den modsatte Fjeldspids mere fjern fra hende end dette uhyre Dyb; bag ved hører hun *Bodas* Hest og i Fortvivlelsens Angest anraaber hun den Evige over sig, trykker de skarpe Sporer ind i Siden paa Hesten, der sætter sin Fod fast ind i Fjeldet, saa det staaer i Aartusinder, og med et Spring flyver over den dybe Afgrund – og hun er frelst, kun den gyldne Krone ruller af hendes Hoved i Dybet, i Strømmens Hvirvler, hvor den vilde *Bodo* følger efter og ligger knust paa de haarde Klippestykker.

Alle disse Phantasiers Drømme ville dufte bort, den Lille vil ogsaa engang, som Faderen, rolig staae og fyre sin Pistol af, og maaskee i det høieste beregne, hvor stor Indtægten kan blive i Dag af det reisende Selskab. Men Drømme ere jo Blomster! der ere jo onde og gode! Blomster maae dufte bort, men der komme nye op af den gamle Stamme! For den nye Børnevrimmel vil ogsaa Prindsessen med den gyldne Krone og den flyvende Hest jage forbi, de ville ogsaa, som nu denne Lille stirre i *Bodefloden*, og troe at see det røde Guld skinne frem gennem Vandet, der engang var saa stort og dybt, at en Dykker steeg ned for det forsamlede Folk, og fandt ogsaa den gyldne Krone, som han hævede saa høit, at de saae Spidserne over Fladen, den var tung og stor; to Gange faldt den af hans Hænder, Folket raabte til ham, at han endnu engang skulde stige ned i Dybet, han gjorde det – en Straale af Blod skjød op gennem Vandet, man saae aldrig ham eller den gyldne Krone.

Her forlod jeg de lystige Candidater og drog videre frem i den store, smukke Verden. Tæt under Fjeldet laa Blechhytterne, hvor jeg skulde forbi, jeg behøvede altsaa ingen Fører; man svingede med Hatten til Afsked for mig, og lod Lommetørklæderne flage, da de saae mig halvned; det var ganske underligt at modtage deres Levvel, vistnok det sidste i dette Liv; thi hvorledes skulde alle vi, atter samles i denne Verden. Der ligger noget saare interessant i dette: at mødes, kjendes og derpaa skilles for stedse.

Snart var jeg under Rosstrappe, *Bodefloden* brusede foran mig, over

de store Stene, og paa den anden Side løb Landeveien forbi de rødtagede Huse, men jeg saae ingen Bro; – over skulde jeg, men hvorledes? Jeg løb længe langs med Flodbredden, men saa langt jeg kunde see, til begge Sider, var der ingen anden Overgang, end at vade ud, eller springe fra Fjeldstykke til Fjeldstykke, jeg valgte det sidste, men kom ikke længer, end midt i Floden, hvor Strømmen brusede paa begge Sider om den store Steenblok jeg stod på. – Her tog ellers den hele Egn sig bedst ud, og havde jeg været Maler, saa havde jeg taget Papiret frem, først antydet med nogle fine Streger den uendelige, store Dal med sine Byer og Kirketaarne, derpaa anlagt, med stærkere Omrids de venlige Bygninger, hvor just Røgen slog ned om de røde Tage, og forrest malet det vilde Bjergpartie med Granerne og den brusende Bodefod; – jeg var nu ikke Maler, jeg saae i dette Øieblik paa det Hele, kun for at finde en Bro, som jeg da tilsidst opdagede et godt stykke derfra, hvor Floden gjorde en Bøining.

Da jeg kom til *Blechkütern* og nærmede mig Vertshuset, troede jeg at en fjendtlig Hær havde slaet Leir derinde. Der var et Spektakel, som om Stole og Borde bleve kastede mellem hinanden; jeg traadte ind i den store Stue og hele Mandskabet bestod i – fire Studenter fra *Jena*. De vare fuldkommen i Burschedragt, og havde hver en grøn Egekrands om Hovedet, hvorfra Haaret hang dem, i lange Lokker, ned over den hvide, broderede Halskrave. – De sang alle af fuld Hals og trommede i Bordet med Øllasker, saa Glas og Tallerkener dandsede derved. De saae ellers ret godmodige ud, og gjorde en Pause i deres musikalske Øvelse, da jeg traadte ind. Snart kom vi i en Samtale; de vilde gjøre en Brockenreise og havde vandret paa deres Fod hertil fra *Jena*. Da de hørte, at jeg var dansk, og Student, fik jeg mange Spørgsmaal; de spurgte om vi ingen »Burschenschaft« havde, og hvilken Farve jeg bar, og da jeg forsikkrede dem, at vi intet af dette kjendte, viiste de mig deres Hue, og fortalte, at de bare *Sands* Farve. Om jeg kjendte *Sand!* og nu flammede deres Øine i det de sagde, hvilket herligt Menneske han havde været, de vare Børn, da han blev henrettet, men de huskede ham godt, erindrede ret levende, da hans Hoved faldt for Bøddelsværdet.

Deres Forestillinger om *Dannemark* vare ellers meget ufuldkomne: saaledes troede de, at kun den lavere Classe her, taledes det danske Sprog, men at fransk blev brugt af Hoffet og de mere Dannede.

Da jeg nævuede *Oehlenschläger* for dem, spurgte de om vi havde